

for givet, at Retsforholdene vare saaledes, som det af den høitærede Minister og i Motiverne er forudsat. Jeg indlob mig ikke paa en Bedømmelse af, hvorvidt Bestemmelserne om Lagerbeviserne og Eiendomsrettens Overdragelse ved dem vare rigtige eller ikke, da jeg antog det for at være Noget, der var givet. Efter hvad jeg nu har hørt, er Forholdet imidlertid et andet, og derved blive mine Betragtninger naturligtvis undergivne nogen Modification. Det vil saaledes være klart, at naar der ikke er Tale om Bevilling for Selskaber, men kun om Begunstigelser med Hensyn til Stempelafgift osv., saa stiller Spørgsmaalet sig paa en ganske anden Maade. Det skal jeg imidlertid for Dødeligheden ikke udtale mig om. — Forsaavidt der af en æret tidligere Taler (Vehmann) er gjort opmærksom paa, at der fordres en overordentlig stor Tillid til de Folk, der oprette disse Lagere, og forsaavidt han senere hen i sit Foredrag sagde, at det, som det kom an paa, var, at man havde en paalidelig Patentsforvalter, da er det meget rigtigt, at den vedkommende Direction skal være Patentsforvalter for alle de Folk, der have oplagt deres Varer hos den; men den Tillid, der maa kunne vises den Mand, der skal modtage Varer og passe paa dem og senere udlevere dem, naar han faaer Beviset tilbage, kalder jeg ikke saa overordentlig stor. Jeg antager nemlig, at den Slags Retssikkerhed er saa almindelig, at det skalde være meget faa, til hvem man ikke kunde betroe en saadan Anstalt.

Jeg skal dog kun endnu, forsaavidt der har været Tale om selve Systemet, erindre om, at man har sagt, at det var det engelske System, som man vilde indføre. Paa ingen Maade! Det System, jeg har omtalt, hvorefter der ingen Bevilling behøves, er just det, der er gjældende i England, hvilket vil sees af Motiverne (Tillæg B. Sp. 1978—79), hvor det udtrykkelig er nævnt. Der staaer tillige, at dette System har givet Anledning til Misbrug; men medens nu Motiverne udvikle, hvorledes Systemet er kommet frem, og gjør opmærksom paa, hvilken Nytte disse Indretninger kunne foranledige, siges der om Misbrugene ikke Andet, end at saadanne have fundet Sted; hvori disse Misbrug have bestaaet, det angives derimod

ikke, og det havde dog været ønskeligt, at dette var nærmere oplyst, for at vi kunde see, hvorledes vi skulle undgaae Misbrug. Jeg antager, at man ved disse Misbrug sigter til den Svindel, der har fundet Sted i England med disse Papirer, og navnlig den Svindel, der har fundet Sted gennem Pantfætning af dem, og at man af denne Grund her er bleven ængstelig for Retten til Pantfætning. Jeg skal forøvrigt indskrænke mig hertil, idet jeg antager, at Sagen er kommen paa et andet Standpunkt ved det Foredrag, vi sidst hørte.

Justitsministeren: Det er muligt, at Høiesteret har fastslaaet det Princip, som er berørt af den ærede næstsidste Taler, jeg nærer ikke den mindste Tvivl om, at Sagen paa det Grundigste er undersøgt af ham; men mærkeligt nok er dette Principets Anerkjendelse i alt Fald trængt overmaade lidt ud i Verden, idet jeg har liggende for mig Begjæringer, og det meget indtrængende Begjæringer fra meget anseete Mænd af Handelsstanden, som netop udtale, at de savne fuldstændig Retsbeskyttelse for en saadan Retning af deres Handel og Foretagender, som er Gjenstand for Lovudkastet. Det er en Selvfølge, at, dersom det forholder sig rigtigt, at man kan hjælpe sig ved at henholde sig til Høiesteret, vil Justitsministeriet ikke være rette Vedkommende til at forelægge Sagen, og jeg kunde for mit Vedkommende ikke have Grund til derover at nære nogen Sorg. Ved denne Betragtning bortfalder ogsaa Spørgsmaalet, om Lovudkastet med Rette kan kaldes en Begunstigelse eller ikke, et Udtryk, som forøvrigt ogsaa har stødt mig; jeg har idetmindste ikke fundet denne Titel svarende til Lovudkastet efter dets nuværende Omfang; den passer unægtelig bedre til det, som oprindeligt var paataent, hvoraf det her forelagte kun udgjør en Deel. Samme ærede Taler (Broch) bragte paa Vaan, at man savnede Bestemmelser om Mortification. Dette har ogsaa været under Overveielse ved Udarbejdelsen af Forslaget, men det viser sig ogsaa i dette Punkt, som i det Punkt, jeg før tillod mig at berøre, hvor aldeles afvigende rettskyndige Autoriteter kunne dømmes, idet den Autoritet, jeg har for Die, paa det Allerbestemteste har fraraadet